

Het feest van de nieuwe maan

door: C. Noorlander

*'En bij het begin uwer maanden zult gij de HERE een brandoffer brengen'.
'Blaast de bazuin op de nieuwe maan'.*

Numeri 28:11; Psalm 81:4

Een van de minder opvallende inzetten in de Bijbel is het feest van de nieuwemaansdag. Dit wordt namelijk niet genoemd in Leviticus, maar alleen in het boek Numeri. Iedere nieuwe maan moesten brandoffers en vredeoffers worden gebracht, begeleid door trompetgeschal: dit diende om het volk bij God in gedachtenis te brengen (Num. 10:10; Ps. 81:4). Er werden ook spijs- en plengoffers gebracht, en een zondoffer (Num. 28:11-15).

Directe richtlijnen om de nieuwe maan als een rustdag te vieren staan er niet in de wet. Toch zijn er aanwijzingen dat het wel een bijzondere dag voor het volk was. Als de Sunamitische vrouw naar Elisa wil gaan, dan zegt haar man: "Waarom gaat gij heden tot hem? Het is geen nieuwe maan, noch sabbat" (2 Kon. 4:23). Een andere aanwijzing is Amos' beschuldiging dat het volk tijdens de nieuwe maan zuchtte dat het geen handel kon drijven (Am. 8:5).

Typologisch is de maan het beeld van Israël. De maan geeft uit zichzelf geen licht, maar weerkaatst het licht van de zon. Zo is de maan het beeld van Gods volk, dat het licht van God uitstraalt. Op dezelfde manier geldt evenzeer dat de maan het beeld is van de gemeente, die het licht van Christus weergeeft.

De maan is niet iedere dag even helder, maar zij begint als een kleine sikkel, die vlak na de zon opgaat en ondergaat. In eerste helft van de maan-maand wordt de maan steeds voller tot zij halverwege de helderste stand bereikt: volle maan. Daarna neemt haar grootte weer af en komt zij ook steeds later op. Dit proces van afwisselend veel en weinig licht reflecteren past precies bij het beeld van Israël. De geestelijke toestand van het volk was afwisselend goed en slecht. Goede koningen

(David, Hizkia, Josia) werden afgewisseld met slechte koningen en er waren zelfs koningen die goed begonnen, maar met afgoderij eindigden (Salomo, Joas, Amasja).

Voor de gemeente is ook geen betere beschrijving mogelijk. Na de bekering van keizer Constantijn tot het christendom ontstond een sterke vermenging van de kerk met het Romeinse rijk: het heilige Roomse rijk. In de eeuwen daarna voerde de rooms-katholieke kerk de alleen-heerschappij met als dieptepunten verering van gestorven mensen ('heiligen'), vervolging van Joden en andersdenkenden en het aanbieden van vergeving van zonden door het kopen van aflaten. In de diepste periode van duisternis begon het licht weer te schijnen toen de Bijbel, met gevaar voor eigen leven, werd vertaald en toen Luther zijn stellingen verkondigde. In de tijd van reformatie die daarop volgde, ontstonden enerzijds bijbelgetrouwe groeperingen terwijl anderzijds dwaalleer ook intrede deed in de protestantse kerken.

Profetisch gezien duidt de nieuwe maan op de tijd dat God een nieuw begin zal maken met Zijn volk en hen opnieuw zal gedenken. Een nieuwe maan is immers een nieuw begin, en dient tot gedachtenis van God aan het volk. In het duizendjarig rijk zal dit nieuwe begin er duidelijk zijn. Dan zal de nieuwe maan, net als de sabbat, worden gebruikt als een dag om de Here te aanbidden (Jes. 66:23). De oostpoort van de binnenste voorhof zal dan worden geopend en de vorst van Israël zal aanbidden op de drempel van deze poort en het volk zal zich bij de ingang van deze poort voor de Here neerbuigen (Ezech. 46:3).

Oude Sporen 2008